

Wass Albert Hagyaték

A kötet az író válogatásában közli Wass Albert életművének ugyan nem a legjavát (mert a csaknem félszáz kötetet alkotó oeuvre legjava aligha fért volna el benne), csupán legjellemzőbb részeit. Lényegében néhány szép novella, néhány - gyermekeinek írt - mese (Elindul egy élet; A titokzatos őzbak; A vízileány; Mese a mókusról, aki szeret vitatkozni stb.) és egy 1985-ben írt, egészen különös és szép regény található a kötetben. Az elbeszélések is, a mesék is egy Nyíron, Tamásin tájékozódó, a mezősegi nyelvet bravúrosan kezelő, az erdélyi hegyeket, embereket, hangulatokat kitűnően ismerő író alkotásai; üdék, kedvesek, megragadóak, mélyen líraiak.

A Hagyaték azonban a magyar irodalomban páratlanul álló egyedi vállalkozás. Az erdélyi történelmet beszéli el benne Wass Albert egyetlen szempontból, az istenkeresés, az ősi hagyományok fennmaradása szempontjából. A mű szimbolikus sugárzását, szépségét, elsősorban az adja, ahogy az őskori hit, a táltosok, sámánok hagyatékának továbbélését fel tudja mutatni a legkülönbözőbb korokon keresztül, az első királyok idejétől a tatárjáráson, a törökvészen, az önálló Erdély korszakán át, a szabadságharcig, a Romániához csatolásig, napjainkig. Nem erőlteti az olvasóra motívumait, az ősi hit, az ősi bölcsesség misztifikálásától visszatartja biztos írói ízlése. Inkább csak jelzi, hogy a legkülönbözőbb korszakokban is volt valami - igen fontos - kontinuitásteremtő "hagyaték", hagyomány. Hol üldözöttek, hol egyszerű pásztoremberek, hol deákok, hol tudósok, hol megint mindennapi emberek őrizték, de kiirthatatlannak bizonyult.

<http://vitaminjaim.gportal.hu/gindex.php?pg=29234352>